

Michiel de Ruyter: NOS Jazzgeschiedenis, deel 81. In maart ben ik begonnen met een soort Count Basie Story als uitvloeisel van de South West-scene. Vorige week hoorden we live-opnamen van de Basie Band, zomer 1938, toen het orkest in The Famous Door, New York, speelde. Sinds de Basie Band in New York was aangekomen namen musici uit het orkest deel aan allerlei sessions, veel daarvan voor de grammofoonplaat - de samenwerking met Billie Holiday en Teddy Wilson werd aangestipt. Met Basie ga ik door tot zomer 1939, om overigens nu even een parallelweg in te slaan, die natuurlijk alles te maken heeft met Basie, Kansas City, de South West. John Hammond produceerde op eigen risico 18 maart 1938 een platensessie met Basie-musici voor Brunswick/Vocalion, eigendom van Columbia, met Buck Clayton-trompet, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas en Jo Jones-drums. Eddie Durham was de vijfde musicus in de groep die The Kansas City Five genoemd werd. Brunswick/Vocalion accepteerde Hammond's productie niet, Wel Milt Gabler van de Commodore Music Shop die nu een voorwaarde aan de kopp verbond, waarover zo dadelijk. Het bijzondere van die Kansas City Five was niet het feit dat arrangeur/trombonist Eddie Durham uitsluitend gitaar speelde. We hebben hem als zodanig in deze geschiedenis gehoord als solist bij Bennie Moten en Jimmy Lunceford, hij speelde op een National gitaar met ~~een~~ resonator, een metalen schotel in de klankkast onder de snaren, die het instrument een beetje deden klinken als een elektronisch versterkte gitaar. En nog steeds leest men in boeken en op platenhoezen dat Durham bij met name Lunceford vóór 1937 toen hij naar Basie ging, elektrische gitaar speelde. ~~Maar~~ Dat is dus niet zo. Durham was bijna 74 toen ik hem naar deze zaken vroeg, zijn geheugen vertoonde gaten, maar hij had toch aardige dingen te vertellen.

band P 13683 Eddie Durham talk - Den Bosch, 24.5.80
1:30

Am. Fk. Jot best from me.

Een draad
Een De Armond pick-up in een National gitaar, naar een versterkertje; Eddie Durham op 18 maart '38 met de Kansas City Five, allereerste opname met een elektrische gitaar. ~~Walter~~

plaat 1 Kansas City Five: Laughin' at life (B.Todd, C.Todd, C.Kenny, N.Kenny)
B/5 - 3:01 - Commodore XFL 14937

"Laughin' at life", The Kansas City Five op 18 maart 1938 met Buck Clayton-trompet, Eddie Durham-electrische gitaar, Freddie Green-rhythm gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. Eerste opname met een elektrische gitaar, zoals de elektronisch versterkte gitaar gemakshalve genoemd werd. Weliswaar was eerder al wat geëxperimenteerd met versterkte hawaiiangitaren, maar deze opname luidde een nieuw jazzhoofdstuk in.

Producer John Hammond verkocht de session aan Milt Gabler van de Commodore Music Shop, zo ongeveer de eerste zaak in New York die zich specialiseerde in jazz. Gabler nam de handel over op voorwaarden dat hij zelf de productie mocht voortzetten, en dat gebeurde op 27 september. (Inmiddels had George Barnes op 5 mei in Chicago bij Big Bill Broonzy ~~met~~ met elektrische gitaar opgenomen). Wat Hammond op onbegrijpelijke manier had laten slippen ^{op 11/11/38} Gabler: hij maakte van de groep de Kansas City Six met het verzoek aan Lester Young om vooral veel klarinet te spelen.

idem Kansas City Six: Countless Blues (Gabler) 2e take
A/4 - 2:54 - idem

De Kansas City Six met "Countless blues", zonder Count Basie dus, die Gabler als zijn compositie heeft aangemeld - een klein beetje extra kassa. U hoorde de 2e, niet eerder uitgebrachte take. Juist die takes heb ik van ~~deze~~ ^{deze} session uitgezocht, het is de 1e bij "Them there eyes".

idem Kansas City Six: Them there eyes (Pinkard, Tauber, Tracey) take 1
A/6 - 2:54 - idem

"Them there eyes" met Prez, Lester Young, zowel op klarinet als tenorsaxofoon, de zanger was Freddie Green. Nog twee stukken met Prez uitsluitend op die metalen klarinet van hem, eerst "I want a little girl".

idem Kansas City Six: I want a little girl (Moll, Mencher) take 2
B/2 - 2:52 - idem

Tweede take van "I want a little girl". En dit is tenslotte "Pagin' the devil

idem Kansas City Six: Pagin' the devil (Page, Gabler) take 2
B/4 - 2:51 - idem

"Pagin' the devil" - take 2, de titel is een woordspeling met 'Page', de basist, en de groep die hij in de jaren twintig had geleid, The Blue Devils. Overigens zette de heer Gabler zijn naam achter die van Page als medecomponist. Dat waren The Kansas City Six voor het merk Commodore van die Milt Gabler, New York City, 27 september 1938. Buck Clayton-trompet, Lester Young-klarinet en tenorsaxofoon, Eddie Durham-electrische gitaar, Freddie Green-rhythm gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums - Count Basie-musici die toen met de band in de Famous Door speelden, behalve Durham die uitsluitend als arrangeur werkte. Terug naar de Basie Baad. Decca, 16 november 1938, Helen Humes en Prez in "Dark Rapture".

plaat 2 Count Basie a/h Orchestra: Dark Rapture (Sampson, Goddman, Kurtz)
2/laatste - 2:32 - Coral COPS 6596/1-2/D

"Dark Rapture", muziek van Edgar Sampson, Helen Humes zong, Lester Young speelde tenorsaxofoon. De Count Basie Band voor Decca in New York City op 16 november 1938. Ed Lewis, Buck Clayton en Harry 'Sweets' Edison - trompet, Dickie Wells, Benny Morton en Dan Minor-trombone, Earle Warren en Jack Washington-alt-, Herschel Evans en Lester Young-tenorsaxofoon. De All American Rhythm Section: Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. Door het vertrek van Eddie Durham, (Dickie Wells kwam voor hem in de plaats, <sup>als trom-
bonist</sup> was de Basie Band zonder vaste arrangeur komen te zitten. Als een musicus voor zijn eigen orkest arrangeerde kreeg hij daar niets of bijna niets voor, van Durham's diensten werd nu niet meer gebruik gemaakt, wel incidenteel van bekendere arrangeurs, terwijl een groot deel van het repertoire nog steeds uit 'heads' bestond, door iedereen mee-bedachte arrangementen die niet op papier stonden, uit het hoofd gedaan werden. Een van de arrangeurs die ~~was~~ af en toe wat voor het orkest schreef was Jimmy Mundy, en van hem is het laatste stuk nu. Uit dezelfde session van 16 november '38, met soli van Harry Sweets Edison-trompet, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Lester Young-tenorsaxofoon en Dickie Wells-trombone: "Shorty George", slot van deel 81 in de NOS Jazzgeschiedenis, M&R.

plaat 3 Count Basie a/h Orchestra: Shorty George (Basie, Arr. Jimmy Mundy)
3/5 - 2:41 - Coral COPS 1788/1-2/D

0 0 0 0 0